

Den for alle disse Hovedregler fælles ledende Tanke er den ganske simple, at det gælder om at lade Sandheden i Processen komme til sin Ret i saa høj Grad og paa saa nem en Maade, som det efter Parternes Procedure og ved Hjælp af det af disse fremførte Bevismateriale overhovedet er Retten muligt.

Om Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 84.

Det tidligere Forslags § 100, sammenholdt med Motiverne til denne, regnede *Sagens Anlæg* med alle de deraf følgende civile retlige Virkninger, f. Eks. i Henseende til Morarenter, Afbrydelse af Hævd og Vekselpreskription fra Stævningens Forkyndelse (Anhængiggørelsen, Tingfæstningen).

Da det imidlertid maa findes rimeligere, at en Sag anses som anlagt og de nævnte Virkninger som indtraadte, saa snart Sagsføreren foretager det første processuelle Skridt, som det efter Proceslovgivningen overhovedet er ham muligt at foretage, og da dette Skridt er Forligsklagens eller — for saa vidt angaar Landsretssager, hvori undtagelsesvis Forlig ej skal prøves, saavel som Underretssager — Stævningens Indlevering til Berømmelse (jfr. §§ 141, 201 og 273, jfr. § 276), er i nærværende Paragraf dette Skridts Foretagelse erklæret for ensbetydende med Sagens Anlæg. Særlig processuel Betydning har dette Tidspunkt f. Eks. med Hensyn til Reglerne i §§ 4, 25, 401, 457, 481, 486, 489, 503 og 515.

Reglen i 2det Stykke om *Tingfæstnings-Tidspunktet* har bl. a. Betydning med Hensyn til §§ 84, 3die Stykke, 171, 185, 203, 2det Stykke, og 531.

Paragraffen indeholder derhos den nødvendige Modifikation i Bestemmelsen af de omtalte Tidspunkter, for saa vidt angaar de Tilfælde, hvor Parterne gøre Brug af den Ret, som nærværende Udkast indrømmer dem til efter Overenskomst at bringe en Sag frem for Landsret eller Underret uden Stævning (§ 200, 2det Stykke, og § 273, 3die Stykke).

Den med Hensyn til Modfordringers Tingfæstning givne Regel maa for Underretssagers Vedkommende anvendes saaledes, at Tingfæstning foreligger i det Øjeblik, Sagsøgtes Erklæring om at ville fremsætte en Modfordring tages til Protokols.

Om Paragraffens 3die Stykke gælder, hvad der i Motiverne til det tidligere Udkast er bemærket om dets tilsvarende

Bestemmelse (§ 100, 2det Stykke), at, medens man har fulgt den gældende Ret deri, at Sagen *hæves*, naar begge Parter derom ere enige, eller naar de begge udeblive, har man ikke bevaret den Sagsøgeren efter den gældende Ret tilkommende Beføjelse til at hæve Sagen paa et hvilket som helst Trin lige til dens Optagelse til Dom. Naar Sagsøgeren nemlig først har nedlagt sin mundtlige Paastand, er Retten traadt i saadant Forhold til Sagen, at der foreligger Mulighed for at dømme, selv om Sagsøgeren ej foretager videre, og Sagsøgte, der har forberedt sig til og er mødt ved den mundtlige Forhandling, synes da at maatte have Krav paa, at denne gaar for sig, for at Sagen kan finde sin Afgørelse. Saa længe derimod Sagsøgeren ej har nedlagt sin mundtlige Paastand i Sagen, foreligger der ej et efter Mundtlighedsprincippet tilstrækkeligt processuelt Grundlag for dens Bedømmelse, og man maa derfor indrømme ham Ret til at hæve Sagen, dog at det forbeholdes Sagsøgte at faa Dom for alt tingfæstede Modkrav, og det uden Hensyn til, om disse i og for sig fyldestgøre Betingelserne for at staa som selvstændigt Søgmaal.

Angaaende Procesomkostningsspørgsmaalet, naar Sagen hæves, se § 113, 4de Stykke.

Da den Betragtning, i Kraft af hvilken Sagsøgerens Beføjelse til at hæve en Sag lige indtil Optagelsen begrænses, ikke passer paa de Sager, der undtagelsesvis udgaa til skriftlig Behandling, opstilles for disses Vedkommende en anden Regel i § 240.

§ 85.

De her opstillede Betingelser for *Modfordringers* Fremsættelse svare i Hovedsagen til den gældende Rets Regler om Adgang til Anlæggelse af Kontrasøgmaal, dog at de særlige Regler i D. L. 5—14—6 ikke ere medtagne. Disse sidste behøves nemlig ikke, da Faren for, at et klart Hovedsøgmaal paa en urimelig Maade skal blive forhalet ved illikvide Modkravs Indblanding i Sagen, er udelukket ved Udkastets Regel i § 94, ifølge hvilken Retten bl. a. ogsaa maa have Myndighed til at udskille Modkrav til selvstændig Behandling ved samme Ret (jfr. § 85, 2det Stykke).

Naar en Modfordring overhovedet kan fremsættes, kan den fremsættes saavel til Modregning som til Opnaaelse af selvstændig Dom, nemlig for saa vidt den overstiger Hovedfordringen, eller Sagsøgte findes for denne.